

Perfekt eller fuldkommen

På søndag siger Jesus:

»I har hørt, at der er sagt: ›Du skal elske din næste og hade din fjende.‹ Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer, for at I må være jeres himmelske faders børn; for han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? Det gør tolderne også. Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Det gør hedningerne også. Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!«

Matt 5, v. 43 - 48

Tillad mig at være lidt personlig i denne uge. Nogle gange kommer evangeliet helt ind og rører ved de inderste lag, og man må ikke være bange for at dele ud af sine egne erfaringer – men nu er du advaret.

I de første mange år af mit liv var jeg perfektionist. På en eller anden måde havde jeg fået opbygget en indre stemme, der fortalte mig, at jeg kun var god nok, når jeg var perfekt. Og – hvad værre var – at jeg kun var noget værd, når jeg var god nok.

På den måde var jeg i årevis sådan en, der blev lidt desperat, når tingene ikke gik sådan, som jeg havde planlagt. Jeg var vist nok ret besværlig at samarbejde med, fordi der ikke rigtig var plads til at gå på kompromis – og fordi de andre også gerne skulle leve op til mine høje standarder. Hvis der var et komma, der var sat forkert eller en tidsplan, der skred 7 minutter, følte jeg mig kaldet til at kritisere.

Det er faktisk ikke rigtig til at holde ud i længden at være perfektionist. Men det var nu ikke derfor, jeg på et tidspunkt besluttede mig for at holde op med at være det – det var fordi, jeg forstod hvor svært det var at være i nærheden af perfektionister. Hvor anstrengende det var for de andre, når jeg ikke slappede af – og hvor opslidende det var for dem, der hele tiden skulle bekræfte mig i, at jeg var god nok.

Så jeg tog en beslutning om, at jeg ville blive bedre til at begå fejl, uden at de fejl skulle have lov til at ødelægge mit humør. Jeg bestemte mig for at tage mig selv lidt mindre højtideligt. Det er ikke altid, det lykkes, og jeg kan stadig godt ærgre mig over et manglende komma eller en 7-minutters forsinkelse, men jeg prøver virkelig.

Jeg har fundet ud af, at jeg kan være sammen med mine medmennesker på en helt anden måde nu. I går havde jeg f.eks. lavet en quiz om seværdigheder til et arrangement i Frivilligcentret. Jeg havde sat billeder af 10 berømte seværdigheder på et ark, som deltagerne så skulle gætte, hvad var. Problemet var, at det billede jeg havde fundet af Det hvide hus, faktisk var af et andet hvidt hus i Washington, nemlig den amerikanske parlamentsbygning, Capitol Hill. For år tilbage ville det have ødelagt hele eftermiddagen for mig, og jeg ville nok have reageret ved at blive sur og irriteret. I går kunne jeg helt afslappet rejse mig op og gøre grin med mig selv. Og som så ofte før gjorde hele situationen bare eftermiddagen mere munter og sjov, for det er enormt befriende, når mennesker laver fejl. Det tager ligesom enhver anspændthed ud af samværet – så mennesker kan slappe af. Det kunne være blevet pinligt, men nu blev det bare sjovt.

Det er ikke meningen med os, at vi skal stræbe efter at være perfekte. Perfektionister har travlt med at få det hele til at gå, sådan som de har planlagt og tilrettelagt det. Det hele skal gå præcis efter deres vilje og tanke – og ve dem, der kommer på tværs af planerne.

Gud ønsker ikke, vi skal være perfekte. Han ønsker, vi skal være fuldkomne.

At være fuldkommen vil sige, at vi fuldt og helt er, det Han har skabt os til. At vi fuldt og helt bliver til de mennesker, Han har tænkt og villet, vi skal være.

Der er en enorm forskel på at være perfekt og at være fuldkommen. Det ene binder og det andet sætter fri. For vi er ikke fuldkomne i kraft af, hvad vi kan og hvad vi gør. Vi er fuldkomne, i kraft af, hvem vi er. Vores værdi afhænger ikke af, om vi er gode nok, men af, at Han har elsket os fuldt og helt fra første sekund – og at Han bliver ved med at gøre det, langt ud over vort sidste sekund.

Når vi deler vore medmennesker op i venner og fjender, og når vi sorterer i, hvem vi godt kan lide at være sammen med, og hvem vi ikke kan lide at være sammen med, så er det et udtryk for, at vi følger vores egen vilje. Så prøver vi at forme verden og livet ud fra vores egen vilje og plan. Men så bliver vi kun halvt til det, Gud havde skabt os til at være. Vi bliver ”halvkomne”, når vi følger vore egne planer.

At være fuldkommen betyder, at vi ikke selv kan sortere i, hvem vi skal elske. Vi skal ikke selv vælge, hvem vi vil være næste for. Vi skal ikke gå vore egne veje, men Guds vej. Og så mangler vi kun den helt afgørende pointe:

Det er Gud, der bestemmer, om vi er fuldkomne.

Når Jesus beder os om at elske vore fjender og bede for dem, der forfølger os, så er det et udtryk for, at vi skal leve efter Guds plan i stedet for vores egen. Og hver eneste gang, vi synes, vi svigter og rammer langt ved siden af, må vi vide dette: Vores frelse afhænger ikke af vores evne til at elske, men af Guds evne til at elske.